

AHMED is een variant van AHMAD

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Arabische naam, afgeleid van het werkwoord 'hamida' = 'prijzen', 'loven':

- 1] '(meest) aanbevelenswaardig', '(hoogst) prijzenswaardig', '(meest) 'lofwaardig', enz.
- 2] 'iemand die Allah uitbundig prijst'

In de Koran wordt deze naam toegepast op de profeet Mohammed zelf, vooral tijdens zijn nachtelijke hemeltocht. In soera 61,6 is het Isa (= Jezus), die voor later eeuwen de komst van de grote profeet aankondigt met de naam 'Ahmad' of 'Ahmed'. (Overigens is de naam 'Mohammed' op zijn beurt ook afkomstig van hetzelfde werkwoord 'hamida!').

*

Ahmad ibn-Hanbal (780-855) is een beroemd islamitisch theoloog. Hij stichtte de Hanbaliya School, een van de vier erkende scholen voor Islamitisch Recht.

*

Ahmad Urabi (1839-1911), ook wel genoemd Urabi Pasha, ontetende in 1881 in Egypte een opstand tegen de Ottomaanse Regelgeving. In 1882 werd hij minister van oorlog. Hij wordt beschouwd als een van de belangrijkste figuren uit de strijd voor onafhankelijkheid in Egypte.

*

Er zijn zelfs enkele katholieke heiligen van deze naam: mannen die overgingen van de Islam naar het christendom en die stap met hun leven moesten bekopen. Bv.:

Ahmed (of Bernardus) van Alcira o.cist., Spanje; moslim-bekeerling & martelaar met zijn beide zussen **Zaïda** (ook **Gratia** of **Graziella**) en **Zoraïda** (ook **Maria**); † **1180**; **feest 21 augustus**.

Zij stamden uit een mohammedaans milieu. Hun vader, Almanzorius (of Alamsur), was ten tijde van koning Zaën burgemeester over twee stadjes: Pintarrafes en Carlete. Oorspronkelijk heetten zij Ahmed, Zaida en Zoraïda. Zij hadden nog één broer: de oudste; hij heette naar hun vader: Almanzorius. Deze Almanzorius was erfgenaam van de bezittingen en de functies van zijn vader.

Ahmed ving op een dag prachtige gezangen op. Bij nader onderzoek bleken ze afkomstig te zijn uit een nabijgelegen klooster. Na lang wikken en wegen besloot hij christen te worden en zich bij die monniken met hun gezang aan te sluiten. Van toen af aan noemde hij zich Bernardus.

Bernardus wist ook zijn zusjes over te halen om zich tot Christus te bekeren. Omdat hij intussen priester was gewijd, mocht hij ze zelf dopen. Zij kozen veelbetekenende namen: Zoraïda werd Gratia (= 'genade') gedoopt en Zaida Maria, naar de moeder van de Heer, de moeder van alle genade.

Dit ging echter hun oudste broer te ver. Hij was verantwoordelijk voor het welzijn van de familie, en dit kon hij niet zien als een ontwikkeling ten goede. Hij riep zijn jongere broer ter verantwoording. Deze bezwoer hem dat hij niets van hem had afgepakt; integendeel, alles waar hij als jongste nog eventueel rechten op kon doen gelden, stond hij bij deze aan zijn oudste broer af. Dat kon je toch wel een ontwikkeling ten goede noemen. Maar Almanzorius junior voelde zich in de maling genomen en dreigde zijn broer dat het slecht met hem zou aflopen als hij niet terugkeerde tot Mohammed, het geloof waarin zij samen van jongsaf aan waren grootgebracht. Toen hij merkte dat hij voor dovemansoren sprak, liet hij zijn broer ombrengen.

Nu hoopte hij dat zijn zusjes tot andere gedachten zouden komen, en wél terug zouden keren tot het geloof van Mohammed. Maar zij toonden zich zo mogelijk nog standvastiger dan hun broer die hun in de dood was voorgegaan. Almanzorius stelde hun allerlei vreselijke martelingen in het vooruitzicht, als ze niet zouden toegeven, in de hoop dat ze zich uit angst voor de pijn zouden laten vermurwen. Maar zij waren intussen zo vertrouwd geraakt met Christus dat zelfs pijn hen niet meer kon afschrikken. Het eindigde ermee dat zij hetzelfde lot ondergingen als hun broer: zij werden onthoofd.

*

Achmed (ook **Ahmet**) **Kalfas** (is **de Schoonschrijver**; ook **de Architect**), Constantinopel; martelaar; † **1682**; **feest 3 mei**.

Achmed woonde in Constantinopel en hield er een Russische slavin op na, die tegelijk zijn concubine was. Hij stond haar toe, dat zij aan de kerkelijke feesten van haar eigen godsdienst deelnam. Telkens als zij van de kerk terugkwam, bleek zij een heerlijke geur bij zich te hebben. Nieuwsgierig geworden, ging hij mee naar de kathedraal. Daar zag hoe hij er bij de zegen lichtstralen uitgingen van de handen van de patriarch; hij zag hoe de zegen op alle aanwezigen neerdaalde en bleef rusten, behalve op hemzelf. Dat zette hem aan het denken. Uiteindelijk kwam hij vragen om gedoopt te worden.

Zo leefde hij een tijdje als verborgen christen, tot hij het niet meer verborgen wenste te houden. Toen begon hij overal openlijk te verklaren, dat de christelijke godsdienst veel hoger stond dan de andere godsdiensten en dus ook dan de Islam. Dat leidde uiteindelijk tot zijn arrestatie. Toen hij zijn woorden niet wenste te herroepen kwam hem dat op de doodstraf te staan.